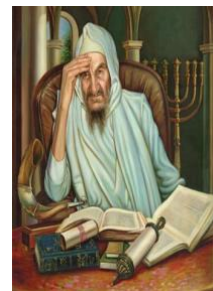

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "שמיני" שבת פרה

אומר הרב הקדוש הרב יורם אברג'ל זצוק"ל, זכותו תגן עלינו, בספרו "אמרי נעם" על חומש ויקרא, שרוב רובה של פרשתנו עוסק בעבודתם הקדושה של אהרון הכהן ובניו ביום השמיני למילואים בראש חודש ניסן – יום הקמת המשכן והאירועים השונים שארעו באותו היום. ובהמשך, התורה מספרת שאהרון הכהן ובניו הקריבו את שעיר החטאת של ראש חודש, ובמקום לאכול את בשרו שרפו אותו באש. כששמע על כך משה רבנו, כעס עליהם כעס גדול מאוד שנאמר "ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר, מדוע לא אכלתם את החטאת..". אולם משה רבנו טעה בכך שכעס עליהם, כפי שבאמת אהרון הסביר לו לאחר מכן שמכיוון שבאותו יום מתו שני בני אהרון האחרים (נדב ואביהוא) ועדיין לא קברו אותם היה לו דין של אונן שאסור באכילת קודשים ולכן לא אכל את השעיר אלא שרף אותו. ולפי דברי חז"ל במדרש (ילקוט שמעוני במדבר) הכעס הגדול שמשה רבנו כעס הוא זה שגרם לו לטעות בהלכה ובלשון חז"ל "לפי שבא לכלל כעס בא לכלל טעות". וכן מפרש רש"י על הפסוק "ויאמר אלעזר הכהן" לפי שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות שנתעלמו ממנו. הלכות. ומכאן למדו חז"ל כלל גדול, "שכל אדם שכועס אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו. ומכך נלמד אף אנו, שכאשר אדם רואה שהוא שוכח את מה שלמד או שוכח דברי תורה שהרב אמר בשיעור וכדומה, ידע שהדבר ארע לו בגלל שלאחר הלימוד הזדמן לפניו מקרה לא נעים כלשהו (חברים / בני ביתו / בעבודה) והוא בא לידי כעס, ובגלל הכעס שכעס לכן נשכח ממנו את מה שלמד או שמע בשיעור. ומצד שני, שרואים אדם שזוכר היטב את תלמודו וכן את מה ששמע בשיעור, סימן שהוא נזהר מאוד בעניין הכעס שלא לכעוס. ועוד אומרים חז"ל על עניין הכעס, "כל הכועס אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמיים מורידין אותו" למדו זאת חז"ל ממה שמסופר לנו בנביא שמואל, שכאשר הלך שמואל בשליחות ה' להמליך את אחד מבניו של ישי בית הלחמי, למשוח אותו למלך, הוא ראה תחילה את אליאב, בנו הראשון של ישי שהיה יפה תואר וגבה קומה, כמעט היה בטוח שזהו הבן שמתכוון ה' שימשח למלך, אלא שאז נגלה אליו ה' ואמר לו "אל תבט אל מראהו ואל גובה קומתו כי מאסתיהו" ומפרש רש"י "לפי שכעסן הוא" משום שהיה כעסן איבד את הגדולה שהיתה ראויה לו. (אמרי נעם)

בפרשת השבוע, מסופר לנו על מיתת בני אהרון - נדב ואביהוא, שהיו קדושי עליון, ואף משה רבנו אמר ששניהם היו גדולים ממנו ומאהרון הכהן. והינה ניתן לשאול מדוע ה' העניש אותם כך? שיצאה אש ושרפה אותם שנאמר "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה'". וזאת משום שהקריבו אש זרה שה' לא ציווה. והחיד"א מביא 5 דברים שעשו בני אהרון ובגללם יצאה אש והרגה אותם. החמש סיבות נרמזות במילה "אש זרה" שהקריבו והן:

1. א – אש. (אש שלא ביקשו מהם). 2. ש – שתויי יין (היו שתויים ובאו לעבוד את ה')
3. ז – זרע (שלא היו להם בנים). 4. ר – רחיצה (שלא רחצו ידיהם ורגליהם לפני עבודת ה').
5. ה – הורו הלכה בפני רבם. וזה נרמז בראשי תיבות של המילה "אש זרה". (חיד"א).

מדוע נאמר בפרשת פרה זאת חקת התורה? למה לא נאמר "זאת חקת הפרה?" להגיד לך, כמו שפרה אדומה מטהרת את הטמאים כך גם התורה הקדושה מטהרת את לומדיה. וכן כתב השל"ה הקדוש, כי גם בזמן שאין פרה אדומה, יוכל האדם לטהר את עצמו, כשלומד תורה בהתמדה, ובמסירות נפש, לשם שמיים, על מנת לקיים את אשר למד, אז התורה הקדושה מטהרת אותו והופכת אותו לאדם טוב יותר. על שלושה דברים העולם עומד, (תורה, עבודה וגמילות חסדים). ואם יחסר אחד מהם חס ושלום, לא יכול העולם להתקיים. ועל התורה נאמר "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי". התורה מקיימת את העולם. ועל החסד, "עולם חסד יבנה". ועל העבודה שהיא עבודת הקורבנות בבית המקדש שיבנה במהרה בימינו, הקורבנות מכפרים על עוונות ישראל. ובעוונותינו הרבים מאז שחרב בית המקדש תיקנו לנו שלוש תפילות ביום כנגד שלוש קורבנות שהקריבו בבית המקדש בכל יום "ונשלמה פרים שפתינו". שהתפילות של האדם הן כקורבנות לה'. ואם נסתכל היטב, צריך האדם להקפיד ללמוד תורה ואף לעסוק בגמילות חסדים. אם נראה הגימטריה של המילה "תורה" היא 611, וגם הגימטריה של המילים "גמילות (489) חסדים(122) גם ביחד יוצא 611. וכאשר האדם הולך ועוסק בתורה מידותיו אט אט משתנות והוא פוסק ממעשיו הרעים והלא טובים. ועל ידי נועם וחמימות ניתן לקרב כל יהודי לאבינו שבשמיים. כפי שמספרים על המשל הבא:

משל לרוח ולשמש שהתווכחו ביניהם למי יש יותר כוח. הרוח טענה שהיא מעיפה דברים בחוזקה, ואילו השמש שתקה ולא אמרה דבר. ראו איזה אדם אחד שהיה הולך עם מעיל, הרוח ניסתה להעיף את מעילו אך ללא הצלחה, ניסתה בכל הכוח ואפילו רוח חזקה לא הצליחה להסיר את המעיל מאותו אדם. השמש חיכתה שהרוח תתייאש, וכאשר הרוח התייאשה השמש החלה להתקרב לאותו אדם, וככל שהתקרבה החום שלה היה יותר חזק וגרם לאותו אדם להוריד את מעילו. וזהו הנמשל, כדי להסיר מאותו אדם את המניעות והקליפות צריך להראות לו חמימות ולהתקרב אליו, כאשר מתקרבים אליו בחמימות ובנועם, מראים לו את מתיקות וחמימות התורה אז לאט לאט מקרבים אותו לאבינו שבשמיים וכל המחסומים נעלמים.

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל"
הגמרא במסכת יומא מספרת, על אישה מעוברת שביום הכיפורים הריחה ריח מאכל ורצתה לטעום ממנו, והרי דין הוא שמעוברת שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה, והדבר מותר לה. באו לפני רבי ושאלוהו מה לעשות, אמר שילחשו לה באוזנה שיום הכיפורים היום, ולחשו לה ונרגעה. לאחר זמן ילדה בן, והיה לא אחר מאשר רבי יוחנן. שוב התרחש מעשה במעוברת שהריחה ביום הכיפורים, ובאו לפני רבי חנינא, ושאלוהו איך לנהוג עם אישה מעוברת שהריחה ריח של מאכל. אמר להם רבי חנינא שילחשו לה שיום הכיפורים היום. אמרו זאת לאותה אישה, אך זה לא עזר, האישה עדיין התאוותה לאכול מהמאכל ולא היתה ברירה אלא להאכילה עד שתשיב נפשה. לימים נולד לה בן והיה זה שבתאי שהיה רשע ועשה צרות לעם ישראל. ודבר זה רמוז בפסוק "להבדיל בין הטמא ובין הטהור." כלומר, אם ברצונך להבדיל בין טמא לטהור, תתבונן ב"חיה"(הכוונה ליולדת). אם היא "נאכלת" כלומר שצריך להאכילה ביום הכיפורים אז הרי הילד שלה טמא. ואם החיה (היולדת) אשר לא תאכל, כלומר שלא תאכל ותתאפק אז הרי הילד שלה טהור.

עוד נאמר בפרשה, על עניין איסור אכילת מאכלים טמאים ולא כשרים, שנאמר "ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם" – אל תקרא ונטמתם בהם אלא ונטמטם בהם. שהמאכלים האסורים מטמטמים את ליבו של האדם. יש לכל דבר סיבה בחיים, לא סתם התורה אמרה לא לאכול מהמאכלים הלא כשרים, חכמים כבר אמרו שהמאכלים האלה מטמטמים את ליבו של האדם וגורמים לו לדברים לא טובים ומחשבות לא טובות. ואף הגמרא במסכת יומא ל"ט עמוד ב': "תנא דבי רבי ישמעאל עבירה מטמטמת ליבו של האדם". (ואם נסתכל המדע גילה שהחיה סובלת בשחיטה לא כשרה, לעומת זאת בשחיטה כשרה החיה לא סובלת).

אומר הרב הראל בן דוד שליט"א בספרו "משכן הראל", שמתבוננים ביציאת מצרים עם ישראל רואה ניסים גלויים, הם יודעים שעומדים לקבל את התורה ועדיין לא משתנים ממצבם הרוחני וממעשיהם, ואפילו שהים לא רצה להיפתח (הרי היו שם עובדי עבודה זרה), בכל זאת ה' קרע להם את הים. שואל הרב הראל, איזה זכות עמדה להם? ומפרשים, שבאמת אמונה זה דבר טוב, אך אמונה בלבד לא היתה קורעת להם את הים, אלא היו צריכים מעשה בפועל. רק כאשר נכנסו למים נקרע להם הים. שנאמר "מה תצעק עלי דבר אל בני ישראל ויסעו". ורש"י שם פירש, לא עת תפילה אלא שצריך לעשות מעשים בפועל כדי לראות את ישועת ה'. כי בלי פעולה חיצונית אין כוח לאמונה פנימית. ואת זה הבין נחשון בן עמינדב. ולכן קפץ ראשון לים. הבין נחשון שאמונה בלבד לא מספיקה, צריך מעשים. הבין נחשון שהים זה רק ניסיון וכאשר קפץ לים, הים לא נפתח מיד, אלא רק כאשר הגיעו מים עד נפש צעק נחשון "ריבונו של עולם עד עכשיו לא ראיתי מים מכוח האמונה שהיתה בי התעלמתי מהים ומהמים עצמם, נכנסתי בלי לחשוב ובתמימות מוחלטת, אבל עכשיו שהמים הגיעו עד נפש, אני עומד לטבוע, ומתחיל להיחנק, זה עלול לפגוע באמונה שלי". ולכן הים מיד נקרע כי באמת נחשון עמד בניסיון ונכנס למים והקשיב למילים "דבר אל בני ישראל ויסעו". וכך גם התנהג אברהם אבינו בעקדת יצחק. שנדמה להם השטן לנהר, כדי להפריע לאברהם אבינו ולהכשילו בניסיון, אך אברהם לא שם לב אליו כלל, נכנס לנהר, וידע שאם ה' ציווה עליו להקריב את יצחק, שום ניסיון ושום מכשול לא יעמוד בפניו. הכל זה רק דמיון. וכך הגיע למבוקשו עד הר המוריה. וממשיך הרב ואומר, זה הכוח של האמונה, שלב ראשון, מתחיל במילים "ויאמינו בה" ורק אחר כך "ובמשה עבדו". כי אם אין ערך לתורה ולמצוות ולה' יתברך, אז אין ערך לחכמים ולומדי התורה. וכיצד נדבקים ומתקרבים לשכינה לה' יתברך? רק על ידי התקרבות לתלמידי החכמים. כאשר מכבדים את התורה ולומדיה מכבדים את ה' יתברך. וכאשר האדם נתקל בניסיון או בבעיה לא יתייאש ולא יפסיק להתפלל לה' יתברך. ויזכור תמיד שיסורים מכפרים על עוונותיו של האדם, ואין ייסורים ללא חטא אלא אם כן זה ייסורים של אהבה. תזכור תמיד שה' רוצה בטובתך. וצריך לזכור, שלה' יתברך יש שתי בחינות: אחד, "אבינו", שתיים "מלכנו" ולכן אנו אומרים "אבינו מלכנו" וצריכים לזכור שכל אבא אוהב את ילדיו, אך לא תמיד לאבא יש יכולת לתת לבן דברים, כי לפעמים המצב לא מאפשר, אך במקרה זה, אבינו הוא לא רק אבינו, אלא הוא מלכנו, הוא כל יכול. וגם מצד שני, אם היה רק "מלכנו" אז כאשר חוטאים למלך העונש הוא גדול, אך כאשר מדובר בבן המלך, אף מלך לא יעניש את הבן שלו בצורה אכזרית, הוא אולי יחנך אותו על מעשיו אך עונש זה יהיה רק לחנך ולא להעניש חס ושלום מתוך רוע, ולכן צריכים לשמוע שאבינו הוא גם מלכנו, ומלכנו הוא גם אבינו.

יום אחד הגיע הבעל שם טוב לפונדק קטן שעמד בצומת דרכים. הוא הוזמן פנימה בחום ומשפחת בעל הפונדק הגישה לו דבר מאכל ומשקה. "היכן אביכם?" שאל את הילדים. "מתפלל", השיבו לו, ורבי ישראל התיישב להמתין למארו. חלפו כמה שעות ואז הגיע בעל הפונדק מחדרו. לאחר שבירך את אורחו לשלום, התנצל על היעדרותו הממושכת והסביר "אני יהודי בור ועם הארץ", תוך כדי שהוא מתבייש המשיך לספר, "אני בקושי מצליח לבטא את המילים מהסידור, ולפענח את ההנחיות הכתובות ללא ניקוד זו משימה שמעבר ליכולתי". לכן אני נאלץ לקרוא את הסידור מתחילתו ועד סופו בכל יום. "אולי אוכל לעזור לך", אמר רבי ישראל. במשך שעה הוא ישב עם בעל הפונדק והנחה אותו בסבלנות כיצד להשתמש בסידור. רבי ישראל כתב לו בשפה פשוטה על פיסות נייר קטנות, "תפילת שחרית", "תוספת מיוחדת לימי שני וחמישי", "ברכה אחרי הסעודה", "תפילת מנחה", "תפילת ערבית", "לשבת", "לראש חודש", "לראש השנה" וכן הלאה, והכניס את הסימניות במקומות הנכונים בסידור של בעל הפונדק. "תודה רבה", אמר בעל הפונדק כשנפרד לשלום מהבעל שם טוב. "עכשיו אוכל להתחיל להתפלל כמו יהודי הגון" שמח והודה לבעל שם טוב ונפרד ממנו לשלום. אך שמחתו של בעל הפונדק לא היתה להרבה זמן, לרוע מזלו נפל הסידור באופן בלתי מוסבר ממדפו, וכל הסימניות שהכין לו הבעל שם טוב התעופפו מבין דפיו. "אבוי לי" בכה בעל הפונדק. "מי יודע כמה חודשים יחלפו בטרם יגיע שוב יהודי תלמיד חכם לפונדק" הוא לא היה מוכן להניח להזדמנות זו להתחיל להתפלל כמו שצריך לחמוק ממנו, תפס את הסידור ואת הפתקים ורץ לכיוון שאליו צעד האורח. לאחר מרחק קצר ראה את הבעל שם טוב מרחוק וניסה לקרוא לו, הוא ראה אותו מגיע לנהר עמוק שאי אפשר לחצות אותו. "איך הוא יחצה את הנהר?" תהה בעל הפונדק. "בעונה זו המים בנהר עמוקים ומסוכנים, לא ניתן לחצות את הנהר". הוא עמד לצעוק לו כדי להזהירו, אך לפתע ראה את הבעל שם טוב פורש את ממחטתו על המים, צועד עליה כאילו הייתה רפסודה, ומחליק על פני המים וכך חצה את הנהר והחל ללכת הלאה. מהר מאוד בתמימות מוחלטת, הגיע בעל הפונדק על שפת המים, הוא פרש את ממחטתו על המים, דרך עליה גם ולפתע עמדה כמו רפסודה חזקה. הוא רץ לאורך השביל שבו צעד רבי ישראל. "חכה, רבי" הוא קרא, "חכה אל תלך עד שתסמן שוב את סידור התפילות שלי. כל הפתקים שלך נפלו ואיני יודע איך להתפלל". כששמע את האיש קורא לו, עצר רבי ישראל ופנה לאחור, וראה את מארו רץ לקראתו, אוחז בחוזקה את הסידור ביד אחת ואת פתקי הנייר בידו השנייה. "איך הגעת לכאן?" שאל רבי ישראל בהתפלאות מוחלטת. "איך חצית את הנהר?" השיב לו היהודי בתמימות מוחלטת "עם הממחטה שלי בדיוק כמוך.. דרך אגב יש לך טריק אדיר לא ידעתי שאפשר לעשות זאת". הבעל שם טוב לא האמין למראה עיניו ואמר "אני חושב שאלוהים מרוצה ביותר מתפילותיך כמו שהם" "אולי מוטב שתמשיך להתפלל בדיוק כמו שהתפללת עד עכשיו". שנזכה לעבוד את ה' בתמימות וביושר לבב ונזכה ללכת בדרך ה' האמיתית.

לעילוי נשמת ולרפואה, ולחלוקת העלון וזיכוי הרבים, ולקבלת חידוש יומי, אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של האדם אל ימנע עצמו מן הרחמים"

שבת שלום ומבורך